Р Е Ш Е Н И Е
№ 3498

гр. София, 23.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 10 състав,** в открито заседание на 14.05.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **3215** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. чл. 124, ал. 1 от Закона за държавния служител.

Образувано е по жалба от В. С. Е. срещу заповед № Р-10/07.03.2014 г. на изпълнителния директор на Националния институт за недвижимо културно наследство, с която на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 от Закона за държавния служител е прекратено служебното правоотношение на В. С. Е. за заеманата от нея началник на отдел „З. Б.“ в дирекция „Експертна и методическа дейност“ в Националния институт за недвижимо културно наследство.

В жалбата се поддържа, че заповедта е издадена в противоречие с материалноправни разпоредби и при нарушаване на административно производствените правила при издаването й - отменителни основания по чл. 146, т. 2 и т. 3 от АПК. Иска се отмяната на заповедта. Претендират се разноски.

Ответникът – изпълнителният директор на Националния институт за недвижимо културно наследство изразява становище за законосъобразност на оспорваната заповед и за отхвърляне на жалбата като неоснователна.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото, и направи проверка на основание чл. 168, ал. 1 от АПК на законосъобразността на оспорената административна заповед и на посочените в жалбата основания по чл. 146, т. 2 и т. 3 от АПК, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Със заповед № Р-10/07.03.2014 г. на изпълнителния директор на Националния институт за недвижимо културно наследство на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 от Закона

за държавния служител е прекратено служебното правоотношение на В. С. Е. за заеманата от нея началник на отдел „З. Б.“ в дирекция „Експертна и методическа дейност“ в Националния институт за недвижимо културно наследство. В заповедта е посочено, че служебното правоотношение се прекратява поради придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст.
При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:
В съответствие с чл. 152, ал. 1 от АПК жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.
По същество, същата е основателна.
Предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция е заповед № Р-10/07.03.2014 г. на изпълнителния директор на Националния институт за недвижимо културно наследство, с която на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 от Закона за държавния служител е прекратено служебното правоотношение на В. С. Е. за заеманата от нея началник на отдел „З. Б.“ в дирекция „Експертна и методическа дейност“ в Националния институт за недвижимо културно наследство. В заповедта е посочено, че служебното правоотношение се прекратява поради придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Съобразно чл. 106, ал. 1, т. 5 от Закона за държавния служител органът по назначаването може да прекрати служебното правоотношение с едномесечно предизвестие при придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Приложимостта на посочения текст предполага проверка от страна на съда дали са налице предпоставките за прекратяване на служебното правоотношение на посоченото основание, а именно предполага преценката на съда дали по отношение на държавния служител е придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Липсата на посочване на фактически основания в обжалваната заповед, обаче препятства възможността на съда да извърши преценката дали по отношение на държавния служител, чието служебно правоотношение е било прекратено е налице придобиване на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Обжалваната заповед е незаконосъобразна поради непосочването от страна на административния орган на фактически основания за прекратяване на служебното правоотношение. Съгласно чл. 68, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст се придобива при навършване на 60-годишна възраст от жените и 63-годишна възраст от мъжете и осигурителен стаж 34 години за жените и 37 години за мъжете. От 31 декември 2011 г. възрастта се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година с 4 месеца за жените и мъжете до достигане на 63-годишна възраст за жените и 65-годишна възраст за мъжете, а съгласно чл. 68, ал. 2 от Кодекса за социално осигуряване от 31 декември 2011 г. осигурителният стаж по ал. 1 се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година с 4 месеца за жените и мъжете до достигане на 37 години за жените и 40 години за мъжете. С оглед посоченото в заповедта правно основание по чл. 106, ал. 1, т. 5 от Закона за държавния служител административният орган е следвало да отрази обстоятелствата, свързани с възрастта и продължителността на осигурителния стаж на лицето, чието служебно правоотношение се прекратява, за да се извърши проверка за наличието на придобито от него право на пенсия при условията на Кодекса за социално осигуряване. Непосочването на тези обстоятелства препятства съда да провери дали действително са налице предпоставките за прекратяване на служебното правоотношение на основание чл. 106, ал. 1, т. 5 от

Закона за държавния служител. Така направените изводи не се отричат нито от представеното по делото копие от трудова книжка на жалбоподателя, нито пък евентуално от обстоятелството дали от страна на жалбоподателя не се оспорва обстоятелството, че същата е придобила правото на пенсия за осигурителен стаж и възраст, доколкото липсващите в заповедта фактически основания за прекратяване на служебното правоотношение, както и волеизявления на някоя от страните по спорите не могат да заменят волеизявление, което е следвало да бъде направено от административния орган в издадения от него административен акт. В тази връзка съдът определя като неправилни изводите, направени в представените по делото писмени бележки от процесуалния представител на ответника, че липсата на фактически основания в заповедта не се отразявало на законосъобразността на същата, доколкото жалбоподателят не бил оспорил факта на придобиването на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, което се доказвало и от подаденото от него заявление до ТП на НОИ С. град за отпускане на пенсия. Независимо, че е обстоятелство, което само по себе си не се отразява на законосъобразността на обжалваната заповед, с оглед на упражняване на правото на пенсия за осигурителен стаж и възраст, обжалваната заповед следва да съдържа и текст с посочването от кога се прекратява служебното правоотношение на жалбоподателя. Във връзка с обстоятелството дали на законосъобразността на обжалваната заповед се отразява определения размер на обезщетението, посочено в заповедта, то това също не представлява самостоятелно основание за отмяната й не поражда само и единствено нейната незаконосъобразност. Видно от текста на обжалваната заповед, правото на обезщетение при прекратяване на служебното правоотношение в полза на жалбоподателкат е посочено, като не е посочен само размера на дължимото вземане. В този аспект, следва да се приеме, че обезщетението като субективно материално право (притезание) в полза на носителя му е признато от административния орган, а действителният му размер е винаги определяем. Дори и да липсваше този текст на акта, пропускът в никакъв случай не рефлектира върху съдържанието му, т. к. не лишава съответния служител от правото да претендира и получи следващото се обезщетение по исков ред, респективно има за единствена последица евентуалното възникване на гражданскоправен спор за удовлетворяване на съответната претенция, т.е. конститутивният административен акт, прекратяващ служебното правоотношение, не преклудира имуществените права на държавния служител (в този смисъл чл. 125 от Закона за държавния служител.), поради което от този пропуск не могат да бъдат обосновавани доводи за незаконосъобразност.

Изводите, обаче за липсата на фактически основания обосновават извода за незаконосъобразност на обжалваната заповед и отмяната на същата.

От страна на процесуалния представител на жалбоподателя е направено искане за присъждане на разноски. При съобразяване на изхода на спора на жалбоподателя следва да се присъдят направените по делото разноски в размер на 400 лв., представляващи възнаграждение за адвокат.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи, съдът и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед № Р-10/07.03.2014 г. на изпълнителния директор на Националния

институт за недвижимо културно наследство, с която на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 от Закона за държавния служител е прекратено служебното правоотношение на В. С. Е. за заеманата от нея началник на отдел „З. Б.“ в дирекция „Експертна и методическа дейност“ в Националния институт за недвижимо културно наследство, като незаконосъобразна.
ОСЪЖДА Националния институт за недвижимо културно наследство да заплати в полза на В. С. Е. направените по делото разноски в размер на 400 лв.
РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: